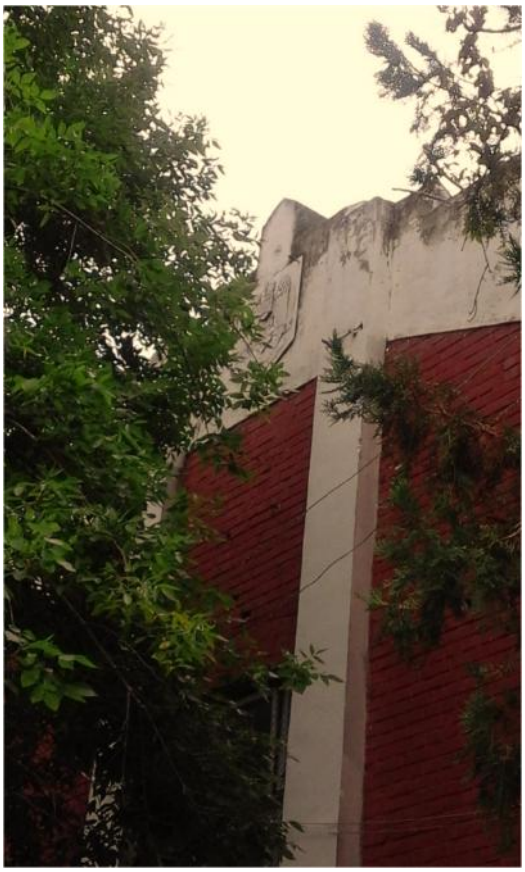

ACADEMIA TEHNICĂ MILITARĂ - PAVILION K -CAZARMA 1378

Str. GEORGE COŞBUC, NR. 39-49, SECTOR 4, BUCUREŞTI

ARHITECT: GIULIO MAGNI

B-II-m-B-18500

Foto- Seminarul Central orthodox, Bucureşti, arhitect Giulio Magni, vedere către strada George Cosbuc sursa[1]

[1] Biblioteca UAUIM, dosar stampe Giulio Magni

DESPRE ARHITECT

Motto: " *Civilizaţia înseamnă continuitate (deci:NU stare pe loc), înseamnă edificare pentru secole. Edificare* ***arhitectonică****, eclesială, poetică, legislativă, morală. O lume care nu apucă să aibe edificii milenare nu este o civilizaţie. O casă se construieşte pentru mai multe generaţii. Sau măcar acesta era până acum rostul clădirii de case şi edificii. "*[2]

Foto3 - Portretul arhitectului Giulio Magni, sursa[3]

Giulio Magni, (1859-1930) [4] ne spune arhitectul Toma T. Socolescu în cartea sa Fresca arhitecţilor care au lucrat în România în epoca modernă 1800-1925", a fost un architect Italian care a studiat la Roma, si "*a fost un timp architect şef al Primăriei Capitalei. A executat între altele: Palatul Episcopiei Catolice, Seminarul Central şi Antrepozitele pe Dealul Spirii, Scoala catolică pe str. Călăraşi şi Scoala Primară de la şos.Kiseleff, vila ing. Elie Radu,de pe strada iacob Lahovary; şcoala primară de pe bdul Ferdinand, acum denaturată şi de asemenea gările de la Curtea de Argeş şi Comăneşti, cantoanele de pe linia Comăneşti, clădirile din portul Constanţa; după propria lui afirmaţie, peste 160 de lucrări a executat cât a stat în ţară.*"[5] Tot de la T.Socolescu aflăm că a participat şi la câteva concursuri publice, obţinând premiul al II-lea la concursul internaţional pentru Camera Deputaţilor. Arhitectul avea un deosebit simţ al proporţiei şi al "profilaturii", ştiind să aducă mai multe elemente la un numitor comun, iar la unele aspecte legate de "profilatura ca măsură şi proporţie" îl întrecea chiar şi pe arhitectul Ion Mincu. Se pare că unul din lucrurile

[2] Al. Paleologu, Prefaţa , *Povestea caselor, editura Simetria*, Bucureşti, 2000, p.8
[3] http://www.e-architecture.ro/fisa.php?id=609
[4] 1859, Velletri-1930, Roma, sursa: https://ro.wikipedia.org/wiki/Giulio_Magni
[5] SOCOLESCU, Toma T., *Fresca arhitecţilor care au lucrat în România în epoca modernă: 1800-1925*, Editura Caligraf Design, București, 2004, p.69-70

ce îi lipseau era "*unitatea monumentală, căci fărâmiţarea aceasta a plasticei monumentale dacă merge la vile şi locuinţe particulare, pe care el ştia aşa de bine să le asocieze într-o armonie generală, la lucrări de amploare nu mai este admisibilă şi el o utiliza peste tot.*"[6] iar aici ajungem de fapt la comentarea clădirii care ne interesează de fapt cel mai mult, cea a Seminarului Central: "*Dovadă e* ***Seminarul Central*** *ca şi concursul ce facuse, fără success, pentru Camera de Comerţ din Bucureşti.*[7] Se pare că arhitectul Clavel în anii săi de ucenicie pe lângă Giulio Magni, preia "acea ştiinţă a profilaturii" pe care maestrul o stăpânea atât de bine, precum şi "compoziţia genului" punând-o în practică totuşi cu o mai mare îndemânare şi mai mare apropiere de spiritul locului, fiind prin naştere un om al "locului". G. Magni,(sau Magny după unele surse, cel puţin aşa îl aminteşte Toma T. Socolescu în cărţile lui) autor ce stăpânea "detaliul fin şi ordonat" se pare că dobândise în acelaşi timp şi "*acea varietate a săltăreaţă a compoziţiei, care face să joace rezalitul vertical şi orizontal, dar care însă exagerat devine un defect, cum a devenit la unii arhitecţi care se cred continuatori ai lui Mincu. Magny, ajunge însă uneori şi la disonanţe de stil. Romanicul şi goticul netopite într-un aliaj propriu, trăiesc alături, fiecare cu caracteristica lui în aceeaşi lucrare, cum era la casa ing.Mironescu, azi ciuntită de bombardamentele din 1944. Există un proiect de sistematizare de el, al Pieţei Unversităţii în ccae aşeza în ax Columna Traiană turnată în bronz, având de o parte şi alta, statuetele ecvestre ale lui Mihai Viteazul şi Stefan cel Mare*."[8] Tot Toma T. Socolescu, ne spune în aceeaşi lucrare că arhitectul Giulio Magny, ar fi fost adus în ţară de către Nicolae Filipescu, pe vreamea când acesta era primarul Bucureştiului, pentru proiectul Palatului Primăriei capitalei, făcând chiar un anteproiect pentru acest palat. După o intense activitate în ţara noastră spre sfârşitul vieţii se întoarce în Roma ca şi profesor la Academia de Arhitectură.

Cu toate acestea, alături de arhitecţii străini alături de care a lucrat în perioada sfârşitului de secol XIX şi început de secol XX, şi mai ales în umbra marelui Ion Mincu, arhitectul şi-a păstrat rolul de liant, prin lucrările sale, între arhitectura peninsulei şi tradiţionatul românesc. Mărturie a faptului că a iubit spaţiul în care a trăit şi lucrat timp de zece ani este una dintre lucrările sale nerealizate din păcate, prin care viziunea sa despre cum ar trebui impus filonul latinităţii noastre lumii occidentale care se deschidea atunci pentru noi, transpare în modul în care simte ca arhitectura românească trebuie să fie expresia directă a acestei latinităţi. Vom oferi mai departe câteva imagini despre acest efort "vizionar" al arhitectului.

[6] Idem, p.69
[7] Idem, p.69
[8] Idem, p.70

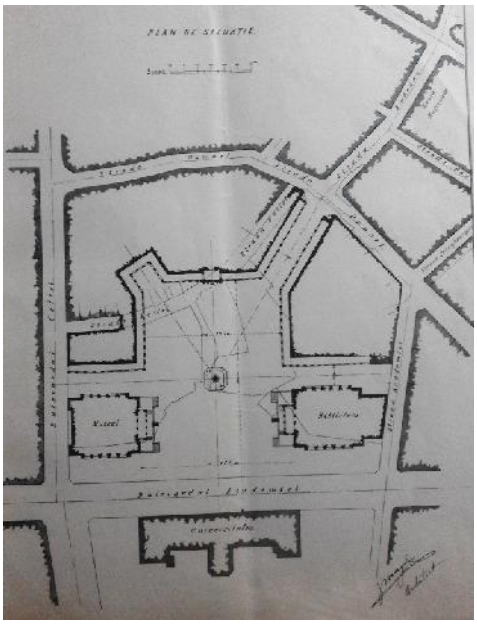

Foto- Propunerea construirii unui "Forum Traiani" în piaţa din faţa Universităţii din Bucureşti, arhitect Giulio Magni, coperta dosar si planul de amplasare, sursa[9]

Foto- Propunerea construirii unui "Forum Traiani" în piaţa din faţa Universităţii din Bucureşti, arhitect Giulio Magni, Vedere, sursa[10]

[9] Biblioteca UAUIM, dosar stampe: Forum Traiani,Bucuresti, Julius Magni,1896
[10] Biblioteca UAUIM, dosar stampe: Forum Traiani,Bucuresti, Julius Magni,1896

CONTEXTUL IN CARE A CREAT

Odată cu devenirea României regat, în 1881, în urma războiului de independenţă, 1877-1878, se deschid numeroase căi către influenţele europene, în special către cele franceze. Bucureştiul de dinaintea modernităţii avea o "*densitate redusă de funcţiuni urbane care erau discontinue şi semirurale într-o mare măsură, era cu alte cuvinte un oraş-sat, căruia îi lipseau structurile fizice aparţinând acelor forte civile şi religioase care au organizat organismal urban în oraşele apusene. Pentru a face saltul de capitala unei regiuni din sud, la capitala întregii ţări, Bucureştiul a trebuit să aştepte ca procesul de coeziune politică, economică şi culturală să ducă structura sa urbană al un nivel mai ridicat de integrare*."[11] Si acest salt vine odată cu recâştigarea independenţei şi pătrunderea influenţelor cu precădere franceze în spaţiul românesc. Marile edificii vor purta amprenta acestor influenţe,iar crearea unui program de schimbare a infrastructurii şi a serviciilor publice, vor prefaţa ceea ce azi numim **planificare urbană.** Vor fi implementate noi sisteme de bulevarde "*flancate de numeroase pieţe şi spaţii pietonale, dar şi de secţiuni şi fronturi regulate. Spaţiul public al străzii, ca şi marile opere de arhitectură, au devenit oglinda noii societăţi*."[12] Incepe etapa unei "inovări urbane" fără precedent, pe două direcţii practice, una a păstrării centrului istoric şi o alta a creării de noi "componente" urbane, cum ar fi crearea de noi cartiere rezidenţiale bazate pe un nou concept de locuire. Burghezia va crea un oraş grădină în timp ce simultan se vor crea suburbii-grădină.Capitala va înflori astfel, uimitor de repede, îndreptându-se spre epoca unei prime modernităţi, timp în care va deveni capitala ce va ghida o întreagă ţară, purtând-o dinspre Orient către Occident, pornind ea însăşi de la spaţiul unui oraş preponderent rural către un oraş-metropolă. Si va realiza aceşti paşi având Parisul drept exemplu. Lucrurile fiind amplificate şi de momentul politic care îi va fi extrem de prielnic, Bucureştiul îşi va asuma răspândirea civilizaţiei urbane către întreaga ţară. De ce tocmai Bucureştiul? Pentru că aici, s-a format de fapt acea linie de departajare a ortodoxismului de religia musulmană. In anul **1459**, are loc prima atestare documentară a Bucureştiului ca târg, de către Vlad Tepeş, în anul **1659**, în timpul domniei lui Gheorghe Duca devine capitala Valahiei, iar în anul **1862**, devine capitala României. A fost multă vreme oraşul cel mai populat şi cel mai important din sud-estul Europei, iar unirea Principatelor îl transformă într-un "*mare nucleu commercial şi financiar, avanpostul expansiunii economice a Europei*

[11] CINÀ, Giuseppe**,** *Bucureşti de la sat la metropolă, identitate urbană şi noi tendinţe,* editura Capitel, Bucureşti, 2010, p.49
[12] Idem, p.49

occidentale către Răsărit."[13] Locul pe care se va dezvolta oraşul era practic o câmpie plină de lacuri, păşuni, zone umede, o câmpie împarţită între marile proprietăţi boiereşti şi numeroase parohii, de asemenea inegale ca formă şi dimensiuni. Bisericile erau formele ce genereau oarecum radial aglomerări urbane[14] fiind centrele vieţii sociale. Spre deosebire de formarea oraşelor care fuseseră sub ocupaţie austro-ungară şi a căror structură planimetrică era organizată în jurul unei catedrale, a unui castel şi mai ales în incinta unui zid ce delimita aşezarea, în zona sudică a ţării nu va exista o organizare, împrejmuirea cetăţii fiind interzisă de către imperiul ottoman, astfel încât va avea loc o dezvoltare planimetrică "*multipolară şi amorfă*."[15]

Foto- Planul Bucureştiului întocmit de Pappasoglu, 1871, sursa[16]

[13] Idem, p.57
[14] HARHOIU, Dana, Bucureşti un oraş între Orient şi Occident, editurqa Simetria, UAR şi Arcub, Bucureşti, 1997
[15] CINÀ, Giuseppe, *Bucureşti de la sat la metropolă, identitate urbană şi noi tendinţe,* editura Capitel, Bucureşti, 2010, p.55
[16] Idem, p.90

Foto- Planul Isler, Bucureşti, 1873, sursa[17]

In concluzie , în a doua jumătate a sec. XIX-lea, Bucureştiul este un oraş-sat, lipsindu-i principalele elemente ale civitas-ului occidental.

Bucureştiul se prezenta la acel moment ca un fel de dezvoltare neregulată de o parte şi de alta a Căii Victoriei, principala axă de comunicare a oraşului, ce făcea legătura între aglomerările urbane încă din secolul al XVIII-lea.

In anul 1852 Boroczyn va realiza un plan al capitalei descriindu-l de fapt ca un oraş neregulat, semirural, dezvoltat pe cele două axe: nord-sud şi est-vest,şi având clădirile construite cu preponderenţă din lemn.

[17] CINÀ, Giuseppe**,** *Bucureşti de la sat la metropolă, identitate urbană şi noi tendinţe,* editura Capitel, Bucureşti, 2010, p.91

Foto- Planul Bucureştiului întocmit de Boroczyn în 1852, sursa[18]

Organizarea unui oraş era complet străină românilor, la începutul de secol XX, iar aglomerările urbane existau doar ca şi târguri cu rol de schimb comercial între diferite zone geografice, iar political şi eclesialul, erau doar o aprofundare a acestei funcţiuni de comerţ, a aşezărilor.

Foto – Exemplu de piaţă –piaţa Sfântul Anton, 1910, sursa[19]

[18] http://arhivadearhitectura.ro/planuri/plan-borroczyn/
[19] Idem, nota 17

BUCUREŞTIUL UN PARIS BALCANIC

SAU ORASUL INTRE *NEOROMÂNESC* ŞI *MODERNITATE*

Odată cu unificarea din 1859, simbolizare a integrării europene, se bun bazele modernităţii şi încep construcţiile instituţiilor publice şi a unor "*noi spaţii urbane*".[20] Eliberarea în urma războiului de independenţă din 1877 va duce la un progres economic şi chiar social, având loc o totală deschidere către valorile europene şi în acelaşi timp un important "import" al unor modele culturale, artisitice şi arhitecturale. Va urma un "import" nu doar de modele şi valori dar şi de oameni de valoare, printre care, arhitecţii francezi vor fi primii autori ai multor clădiri importante în Bucureşti, contribuind astfel la construirea unei capitale europene şi colonizând practic, din punct de vedere cultural întreg spaţiul românesc. Numeroşi arhitecţi români vor începe să studieze arhitectura la Paris, iar mulţi arhitecţi parizieni vor proiecta şi construi în spaţiul românesc. Va avea loc o infuzie de urbanism german, de viziuni franceze şi edificii construite în stil art-nouveau, unde se va recunoaşte stilul italian. Marile clădiri civile cum sunt: "*Teatrul Naţional, (1846-1852, A.Heft), clădirea Universităţii (1857, Al. Orăscu), Banca Naţională (1883-1885, A.Galleron şi C. Bernard), Casa de Economii (1896-1900, P. Gottereau), Ateneul Român(1886-1888, A.Galleron), Fundaţiile Culturale Regale (în prezent Biblioteca Universitară, 1891-1893, P. Gottereau), Palatul Justiţiei(1890-1895, A. Ballu), Muzeul Naţional de Istorie (1900, A.Săvulescu), Institutul de Medicină (1900-1902, Luis Blanc), Biblioteca Naţională (înainte sediul Bursei, 1907-1910, S.Burcuş).*"[21] Apoi, infrastructura cum ar fi iluminarea cu gaz, în anul 1885, transportul public cu tramvaiele tractate de cai, în 1871, de către compania Hubert, sistemul de trotuare asfaltate, 1878-1882, compania Neuchâtel[22], toate acestea sunt doar "gestul" unei deschideri şi a unei occidentalizări continue. Colonizarea culturală franceză are drept scop echilibrarea prezenţei limbii şi culturii engleze în Turcia, cele două, Anglia şi Franţa, rivalizând dintotdeauna în cuceriri şi recunoaşteri mondiale. Napoleon al III-lea va sprijini unificarea României sub Carol I Hohenzollern. Infuzia de interese politice, schimb cultural, şi împrumutul unor rezolvări urbanistice şi arhitecturale duc spaţiul capitalei pe "culmile modernităţii", revenindu-i pe merit apelativul: **Bucureştiul Balcanilor** sau **Micul Paris**. Are loc creearea de

[20] Idem nota 17
[21] Ibidem, p.66
[22] Ibidem

axe stradale est-vest şi nord sud, de pieţe nodale de distribuţie, iar în 1893, se va proiecta şi realiza piaţa George Coşbuc, aceasta luând locul unei "*zone insalubre din vechiul cartier Grammont*".[23] Se consolidează tot acum calea Victoriei ca şi "stradă rezidenţială dar mai ales ca loc al funcţiilor centrale", cum sunt cele cu destinaţie comercială, hotelurile internaţionale precum Hôtel de France, Herdan, Oteteleşanu, Boulevard, Elias, Continental, English, precum şi Palatul Regal, Ateneul, Biblioteca Carol I, casa de Economii. Se modifică şi compoziţia caselor din interiorul cartierelor iar oraşul se transformă într-un oraş gradină întretăiat de de sistemul de parcuri de mari dimensiuni. Aceasta este perioada primei modernităţi, iar dupa întâiul război mondial România va intra în "*cultura noii modernităţi*."[24]
In perioada de după primul război mondial se va trece pragul primei modernităţi, căutându-se una anume explicată şi experimentată prin filtrul propriei indentităţi culturale. Neoromânescul devine liantul de legătură între istoria şi cultura locală. După moartea arhitectului Ion Mincu în anul 1912, mişcarea modernă va caştiga teritoriu în detrimentul curentului neoromânesc, arhitectul fiind principalul său "propovăduitor". Bucureştii ca şi laborator de experimentare arhitecturalo-urbanistico-legislativă va progresa substanţial pe calea modernismului. **Stilul neoromânesc** devine astfel **un stil de trecere**, un stil "între trecut şi prezent". In anul 1892 se înfiinţează **Comisia monumentelor istorice**, care va avea sarcina de a "*cataloga, studia şi restaura patrimonial monumental al ţării*"[25]
Astfel se naşte stilul neoromânesc, sau stilul naţional care pleacă de la tradiţia arhitecturală autohtonă, şi se formează către sfârşitul secolului XIX şi începutul secolului XX. Se rescriu repere istorice, literare şi filozofice ce stau la baza statului naţional şi care duc către aceeaşi întrebare iniţială: Occident sau Orient?
Pe fondul acestui context intern se profilează activitatea arhitectului Giulio Magni la noi în ţară. Pe fondul unei deschideri culturale transformată de-a dreptul într-o absorbţie de nou, de modern şi experiment artistic cu atât mai mult în ceea ce priveşte spiritul latin, considerându-se că niciodată " *un cetăţean al Romei antice, nu poate fi niciodată un străin în România*"[26], arhitectul va experimenta aici o căutare dar şi o transformare stilistică şi profesională fondată pe valori ale modernităţii în context internaţional. Intre 1893-1905, acesta va desfăşura pe teritoriul României o bogată activitate cu transparenţe culturale ce îmbogăţesc de asemeni şi artistul dar şi locul şi comunitatea.

[23] Idem nota 17, p.75
[24] Idem, p.87
[25] Idem, p.106
[26] Idem, p.109

Arhitectul Giulio Magni va împrumuta din spiritul locului şi experienţa profesională avută aici şi va pleca din spaţiul românesc transformat din punct de vedere profesional dar va şi lăsa aici stilistic vorbind, rafinamente ale creaţiei sale compoziţionale, de ansamblu precum şi de detaliu. Magni va desfăşura la noi în ţară o amplă activitate profesională între anii de şedere în România. Cu toate că mişcarea modernistă se baza pe forţa unei mari deschideri artistice, sociale şi mai ales geografice, mişcarea modernă îşi avea şi ea polii proprii între care se "balansa" să zicem, şi anume către utopie şi un înalt grad de pragmatism, zbatere care va duce arhitectura istoristă către cea modernă, prin paşii unei revoluţii culturale, ce va bântui Europa prin oraşele Berlin, Zurich, Paris. Incepe epoca unei arhitecturi a confortului, materiale precum sticla, oţelul, fierul, noi mijloace tehnologice care încep să prindă viaţă, duc mijloacele de locuire către alte zone ale confortului, unele mai flexibile şi mai facile. Arhitectura îşi va modifica volumetric contextul, prinzând alte contururi, mai îndrăzneţe. In programul rezidenţial, vila este cea care va face şcoală caracterizată fiind de "*stereotomia pură, dinamismul creat prin elementele orizontale şi vertical, ferestrele lungi în bandă, flexibilitatea spaţiului interior, calitatea ridicată a detaliilor şi materialelor (ca un contrapunct la simplitatea ansamblului), simplitatea formelor, apropiată de cea a arhitecturii populare şi adoptarea unei estetici organiciste în cazul vilelor de la mare sau munte, cu trimiteri directe către lecţia lui Wright*."[27] Bucureştiul devine un contex în care locuinţele multifamiliale vor fi amplasate în lungul marilor artere urbane, aliniate, oferind diverse tipologii, după tipul de amplasare în lungul străzii, etc. Insă, prin atitudinea caldă a locuitorilor săi, Bucureştiul va îmbina căldura umană a Orientului cu uşoara răceală şi sobrietate a contextului occidental. Deci acesta va fi farmecul irezistibil al Bucureştiului de acum, un cadru occidental populat cu căldura orientală.

Prin urmare, cam în acest context se situează lucrările lui Giulio Magni: la intersecţia dintre stiluri, la trecerea de la un current la altul, printr-o perioadă de tatonări, experimente, împrumuturi şi inserţii. Tara de provenienţă, influenţa aritectului Ion Mincu şi propria experienţă a autorului vor face ca lucrările sale să aibe un aer anume, o rigurozitate şi o notă proprie regăsită în toate lucrările.

Pasul cel mai important şi meritul cel mai mare al modernităţii şi al modernizării îl va avea **modernizarea prin planurile urbanistice** iar din acest motiv avem două relevee extrem de importante ale Serviciului Cartografic de Stat, care ne va păstra fotografiată forma urbană şi evoluţia Bucureştiului din două momente extrem de importante, ale sale. Primul, datat 1894-

[27] Idem, p.123

1899, fiind primul cadastru al oraşului, ne va oferi informaţii asupra ţesutului funciar, iar al doilea, un releveu cartographic datat 1911 în care se distinge cu claritate imaginea oraşului modern cu axele marilor trasee urbanistice, lotizările, etc. Pe acest fond, lucrările arhitectului Giulio Magni devin inserţii de mare preţiozitate în peisaj.

Foto- Planul Bucureştiului de la1911, sursa[28]

Ulterior activităţii lui Magni în România, va mai exista un plan în anul 1921, cu un precedent în 1906 şi care se bazează pe legile din 1893, când se va institui societatea de transformare urbană şi cel din 1894 referitor la organizarea comunelor urbane. PLanul urbanistic din 1921 vizează o dezvoltare pe termen îndelungat şi o zonificare a teritoriului. Apoi va urma planul din 1935 ce va demosntra faptul că arhitectura şi urbanismul converg folosind aceleaşi principii, către aceleaşi idealuri. Acest plan va deveni operativ începând cu anul 1938.
Ce va reieşi din toată această analiză este faptul că în orice poziţie ar fi puse, vizavi de reglementările şi principiile urbanistice, lucrările maestrului vor “lumina” în postura de unicat si vor valoriza spaţiul urban indiferent de vremuri.

[28] http://urban-plan.ro/harta1911.html

Acum să revenim la lucrările lui Giulio Magni, pe care le vom enumera mai jos înainte de a trece la o analiză stilistică a clădirii din cadrul Academiei militare.

Proiectele realizate de arhitectură, ale arhitectului Giulio Magni sunt[29]:

Clădirile publice:

Hala Traian (1894)Bucureşti ,

Şcoala Comunală Mavrogheni(1895),

Bucureşti, Şcoala catolică, Bucureşti (1896),

Antrepozitele Generale(1898), Bucureşti, lucrare efectuată în colaborare cu inginerul Anghel Saligny,

Seminarul Central Ortodox, Bucureşti, în prezent, Academia Tehnică Militară, (1898-1904)

Gara regală de la Curtea de Argeş (1898),

Palatul Arhiepiscopiei Latine (1900), Bucureşti,

Gara Brustureasa - Halta Elie Radu (1900), Bacău,

Gara Comăneşti, Bacău (aprox.în anul1902),

Baia populară din Bucureşti, (anul aproximativ:1902)

MAGAZZINI GENERALI (ENTREPÒTS) DELLA CITTÀ DI BUCAREST
BORSA DI COMMERCIO.

Foto- Antrepozitele, Bucureşti, arh.Giulio Magni[30]

[29] Sursa: http://www.bucurestiivechisinoi.ro/2015/02/giulio-magni-arhitect-de-gari/, http://rezistenta.net/2009/06/vama-bucuresti-antrepozite.html, http://armyuser.blogspot.ro/,http://www.e-architecture.ro/fisa.php?id=609

[30] sursa :Biblioteca UAUIM, dosar stampe Giulio Magni

Foto- Hala Traian, Bucureşti, arh.Giulio Magni[31]

Locuinţele private:

- Vila Scolari Trolli din Iaşi (1895), Locuinţa directorului Şcolii Comunale Mavrogheni, Bucureşti (1896), Locuinţa directorului Şcolii Comunale Sf. Voievozi, Bucureşti (1896), Casa ing. Popovici, Bucureşti (1897), Casa Elie Radu din Bucureşti (1898), Casa generalului Demostene, Bucureşti (1898), Casa doctorului Andronescu, Bucureşti (1899), Casa „C. Mironescu din Bucureşti (1899), Casa arhiepiscopului Mons. De Hornstein, Bucureşti (1900), Casa directorului Şcolii Normale pentru institutori, Bucureşti (1900)

Foto- stanga: Casa Elie Radu, Bucureşti, arh.Giulio Magni[32]
dreapta: Casa Mironescu, arh. Giulio Magni, Bucurest

[31] sursa :Biblioteca UAUIM, dosar stampe Giulio Magni
[32] sursa :Biblioteca UAUIM, dosar stampe Giulio Magni

Proiectele nedatate sunt: Sanatoriu (Bucureşti), Palat Comunal (Bucureşti), Biserică (Constanţa), Casa Lahovary (Bucureşti).

Proiecte de restaurare: Casa „B. Muşu”, Calea Victoriei, Bucureşti.

▪Proiecte nerealizate

Arhivele Statului din Bucureşti, 1889-1896

Biserica ortodoxă, Bucureşti, 1893

Spitalul communal din Bucureşti, 1894

Palatul Comunal dinBucureşti.

Foto- stanga: Casa Generalului Demostene , din str.Prudenţei nr.8, an 1898,

(imobil dispărut)

, Bucureşti, arh.Giulio Magni[33]

dreapta: Casa şi prăvălia B.Musu, din calea Victoriei 90, 1902, imobil de asemeni dispărut, arh. Giulio Magni, Bucureşti[34]

[33] sursa : Traseu urban Bucuresti architect Giulio MAgni, editura Istoria Artei

[34] Sursa: Biblioteca UAUIM, dosar stampe Giulio Magni

SEMINARUL CENTRAL ORTODOX, BUCURESTI

(IN PREZENT ACADEMIA TEHNICA MILITARA)

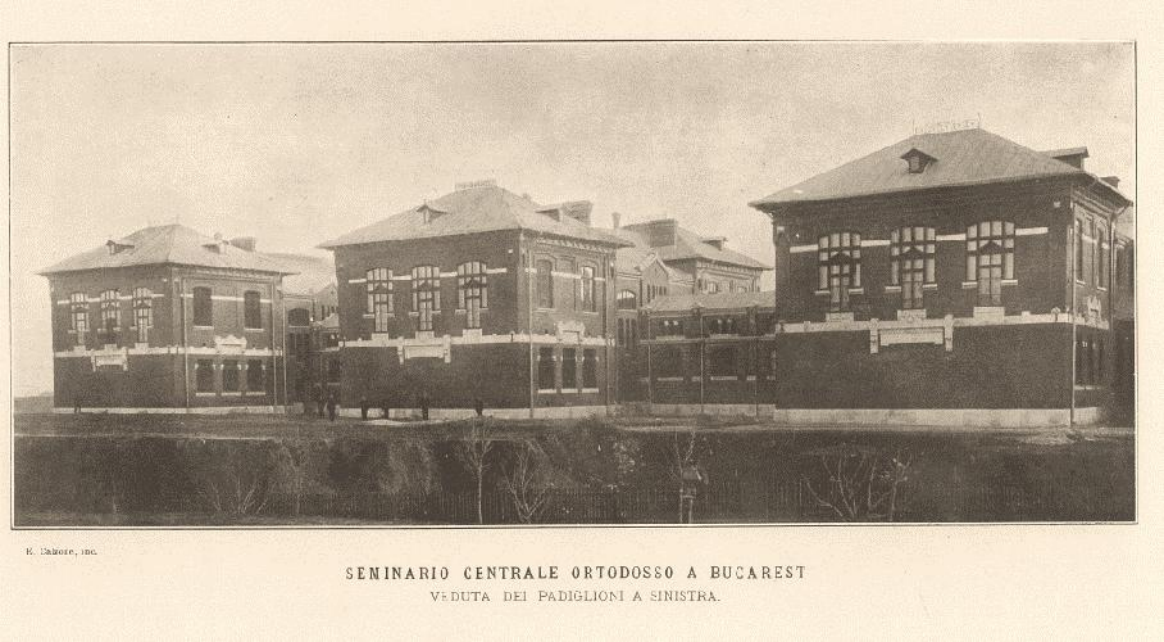

Foto- Fostul Seminar Central orthodox, astazi Academia Tehnica Militara, Bucureşti, arhitect Giulio Magni[35]

Motto: " *Studiul si aprofundarea monumentelor trecutului ne vor da un stil. De aici dubla importanţă a restaurării monumentelor noastre istorice. Intâi Pilda înălţătoare adusă în educaţia patriotică a poporului prin cinstirea şi îngrijirea pietrelor illustrate de străbunii noştri. Al doilea regăsirea, prin studiul organizat de restaurări, a firului tradiţiilor artisticer precum şi crearea unei pleiade de artişti formaţi în cercetarea acestor tradiţiuni*."
Petre Antonescu [36]

[35] Biblioteca UAUIM, dosar stampe Giulio Magni
[36] NEMTEANU, Ruxandra, *Vila în stil neoromânesc,* Simetria, Bucureşti, 2014, p.112

Foto- Fostul Seminar Central orthodox, astazi Academia Tehnica Militara, Bucureşti, arhitect Giulio Magni, corp acces[37]

Tot astfel credem şi noi , când privim clădirile arhitectului Giulio Magni: că ar trebui păstrat, valorificat şi privit ca o emblemă arhitecturală a istoriei.

Foto- Fostul Seminar Central orthodox, astazi Academia Tehnica Militara, Bucureşti, arhitect Giulio Magni, corpul intrarii, sursa[38]

[37] Biblioteca UAUIM, dosar stampe Giulio Magni
[38] Biblioteca UAUIM, dosar stampe Giulio Magni

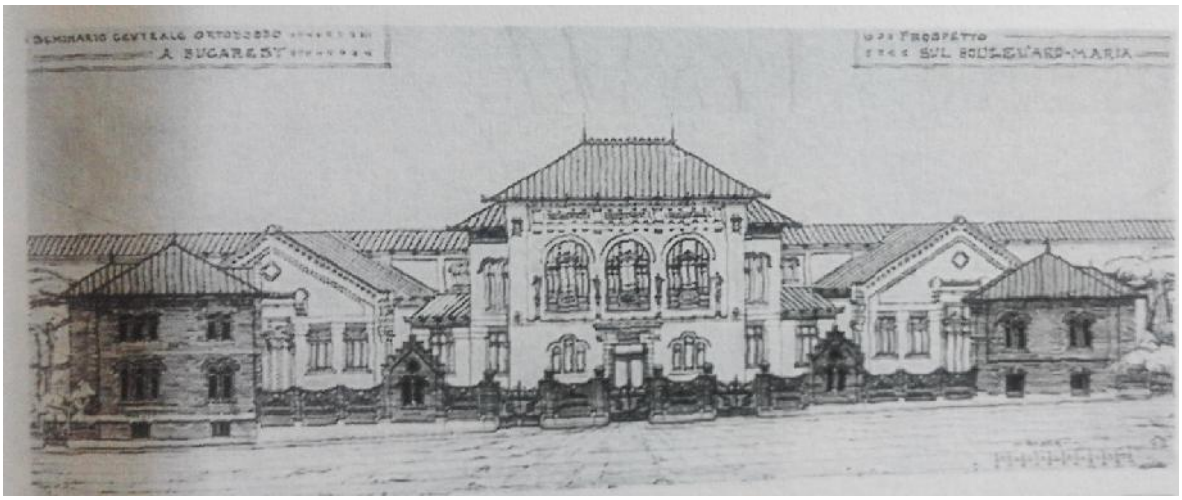

Foto- Seminarul Central orthodox, Bucureşti, arhitect Giulio Magni, vedere către bulevardul G. Coşbuc, sursa[39]

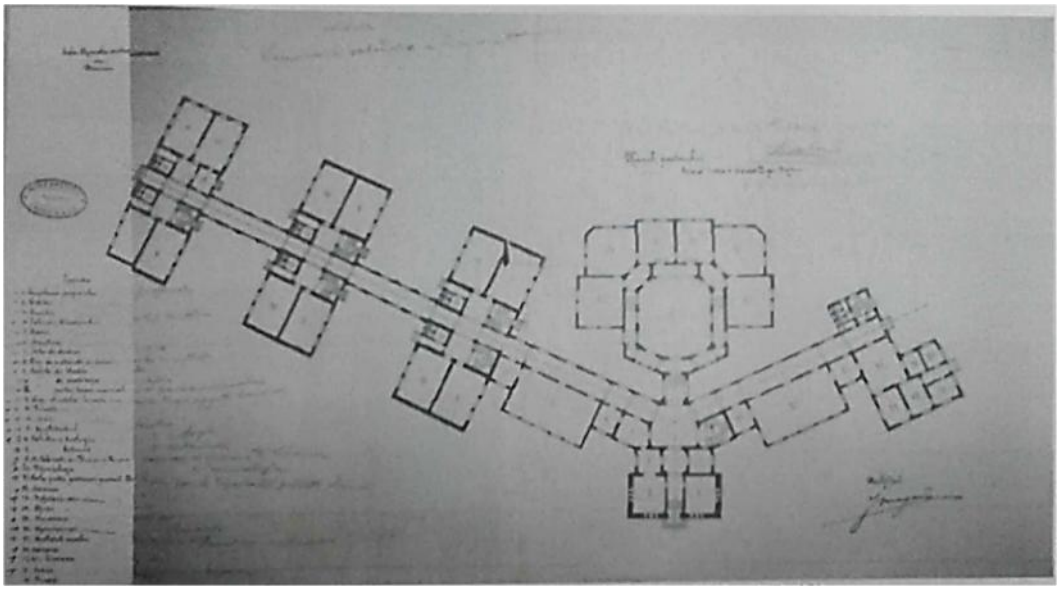

Foto- Seminarul Central orthodox, Bucureşti, arhitect Giulio Magni, vedere către bulevardul G. Coşbuc, sursa[40]

In imaginile de mai sus nu este cuprinsă clădirea în studio şi anume Pavilionul K al ansamblului, clădire construită în anul 1904 şi care avea funcţiunea iniţială de sală de sport a seminarului central.

[39] CROITORU, Mariana, *Arhitectura de interior în România, O istorie din prima jumătate a secolului XX*, Universitatea de Arhitectură şi Urbanism "Ion Mincu", 2012, îndrumător: Prof.dr.arh.Sorin Vasilescu, p.199

[40] ZBÎRNEA (Kisilewcz), Ileana, *Contribuţia italiană la dezvoltarea arhitecturii în spaţiul românesc*, Universitatea de Arhitectură şi Urbanism "Ion Mincu", 2009, îndrumător: Prof.dr.arh.Mihail Caffé, p.86

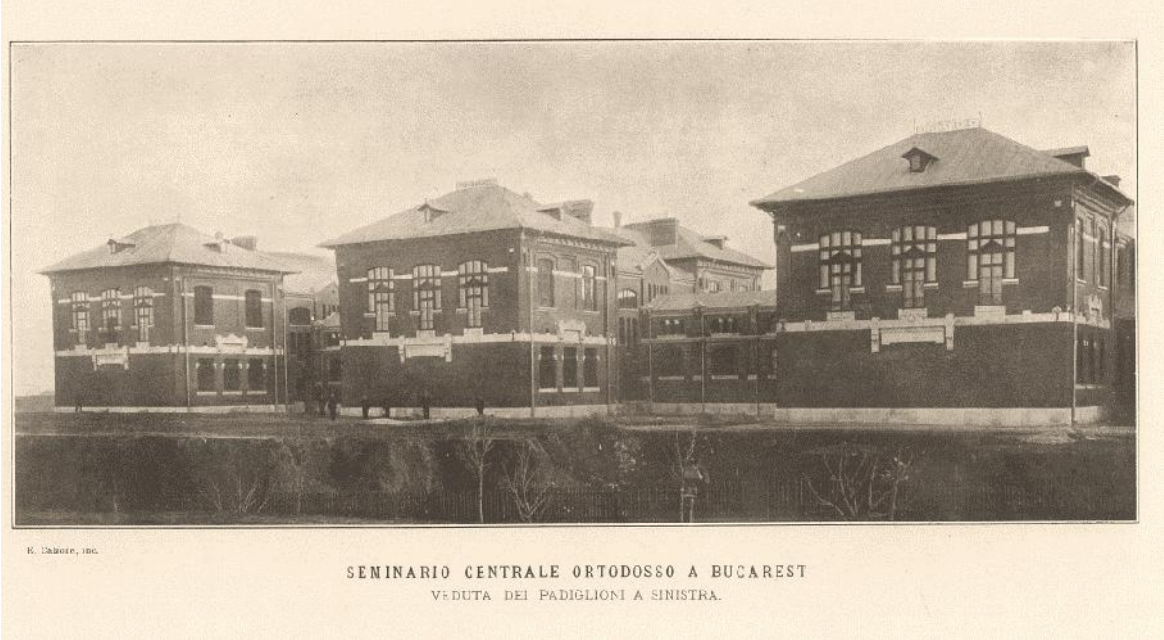
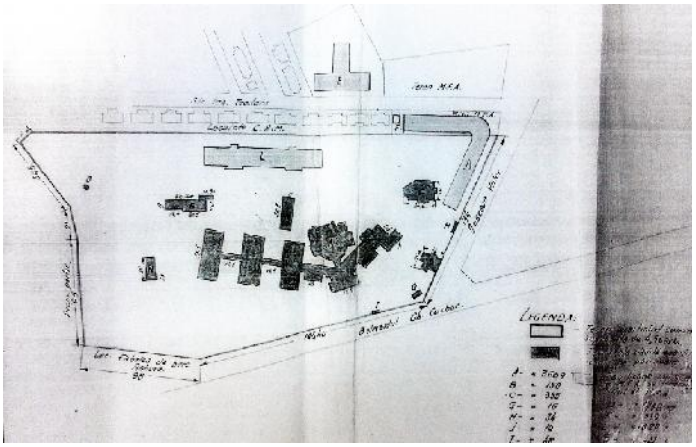

Foto- Academia Tehnică Militară, (fostul Seminar Central orthodox), Bucureşti, arhitect Giulio Magni, vedere către bulevardul G. Coşbuc, sursa[41]

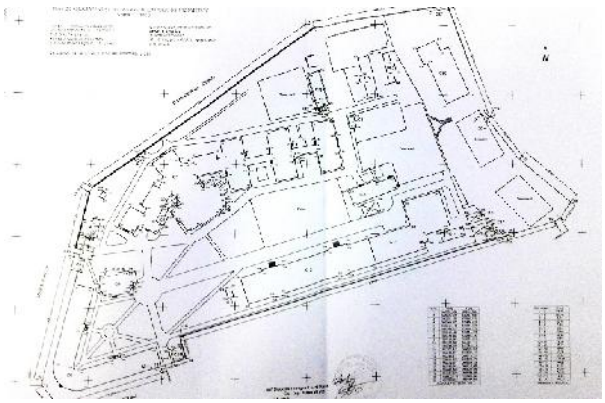

Foto- Academia Tehnică Militară, Bucureşti, arhitect Giulio Magni, plan de situaţie, cadastru[42]

[41] Biblioteca UAUIM, dosarul de stampe Giulio Magni

[42] Sursa:arhiva Academiei Tehnice MIlitare

PAVILION K - CAZARMA 1378

ACADEMIA TEHNICA MILITARA

Foto- Academia Tehnică Militară, Bucureşti, arhitect Giulio Magni, vedere aeriană [43]

[43] Sursa: www.googlemaps.com

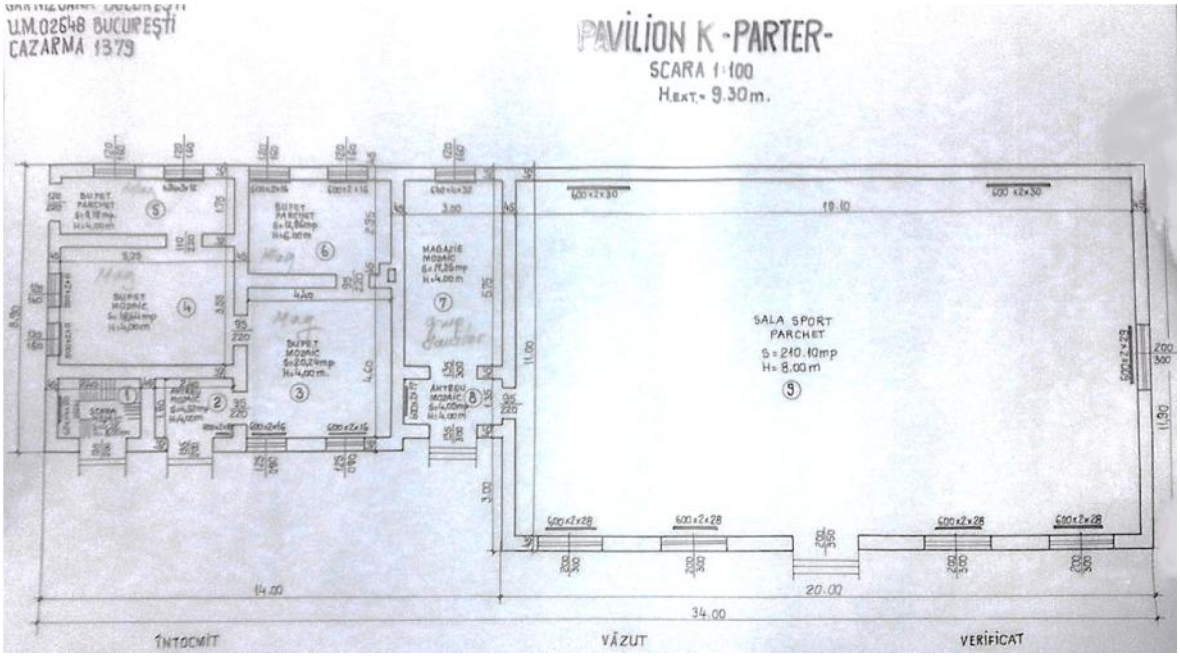

Foto- Academia Tehnica Militară, Pavilion K (sala de sport), Plan Parter, Bucureşti, arhitect Giulio Magni [44]

Foto- ATM, Pavilionul K Bucureşti, Faţadă laterală stânga arhitect Giulio Magni,[45]

[44] Sursa:arhiva Academiei Tehnice MIlitare

[45] Sursa:arhiva personală

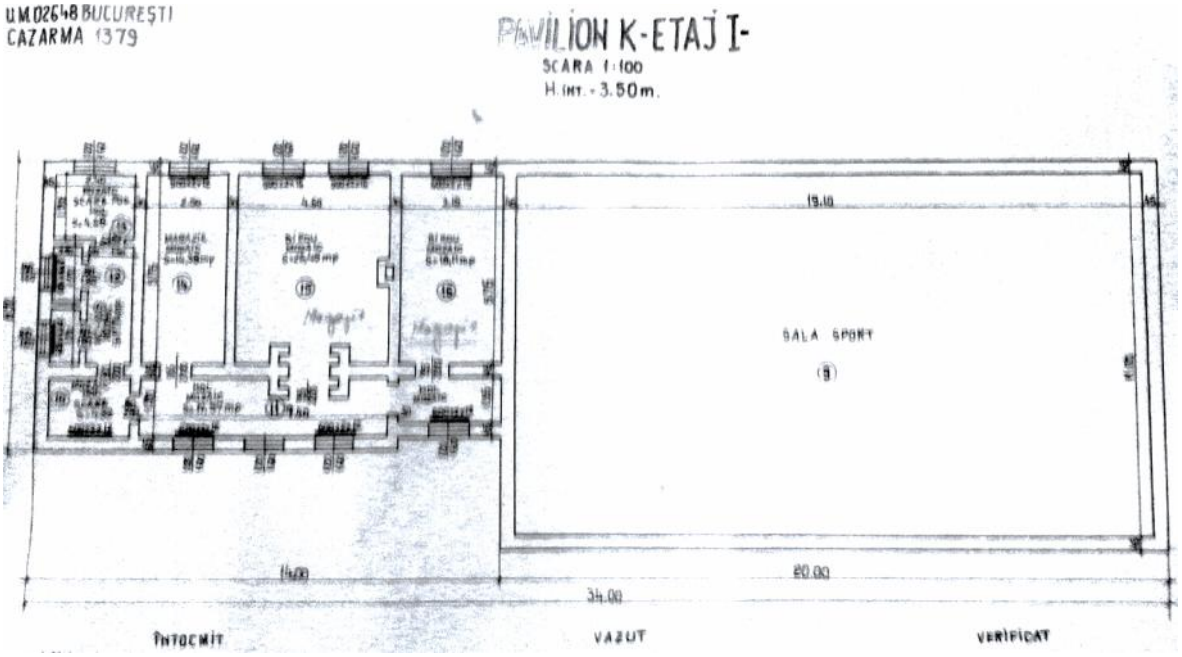

Foto- Academia Tehnica Militară, Pavilion K (sala de sport),Plan Etaj, Bucureşti, arh. Giulio Magni [46]

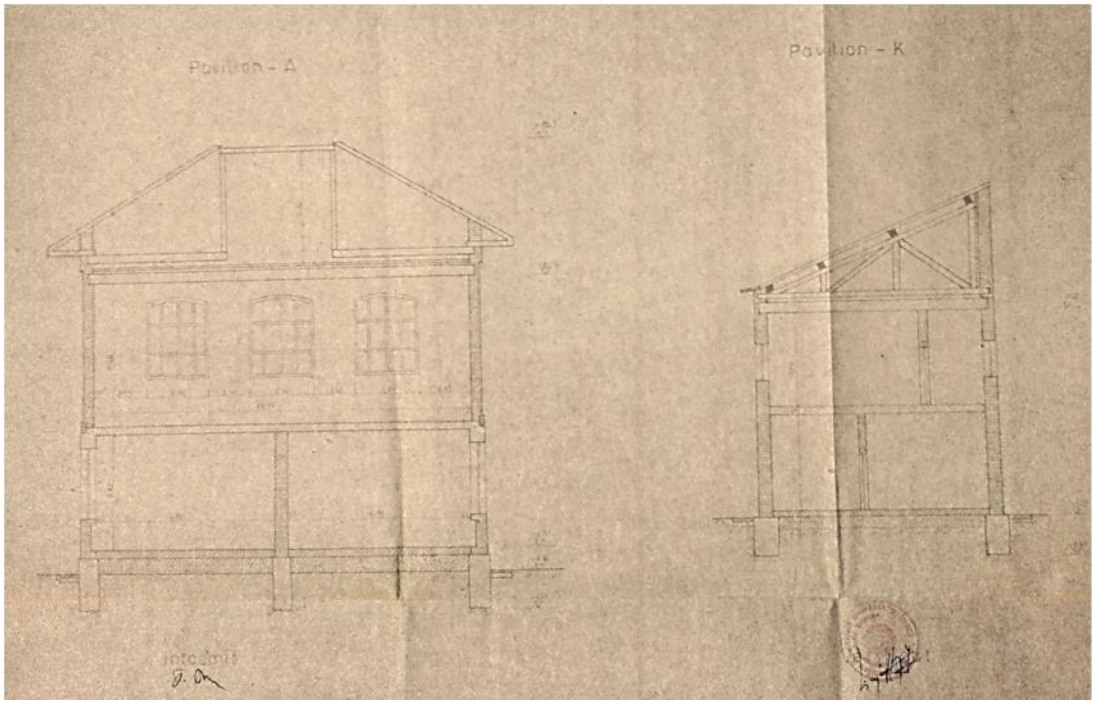

Foto- Academia Tehnica Militară, Pavilion K (sala de sport),Secţiuni [47]

[46] Sursa:arhiva Academiei Tehnice MIlitare
[47] Sursa:arhiva Academiei Tehnice MIlitare

Foto- Academia Tehnică Militară, Bucureşti, arhitect Giulio Magni, vedere aeriană [48]

Datorită faptului că nu am putut fotografia clădirea din cauza vegetaţiei, am surprins câteva imagini care să ne întregească imaginea de ansamblu a acestui corp de clădire, pavilionul K cu ajutorul site-ului menţionat ca sursă. Avem astfel, volumetric un ansamblu P+1E alipit unuia Parter înalt, diferenţa de înalţime fiind foarte mică şi este preluată de aticul supraînălţat, după moda vremii.

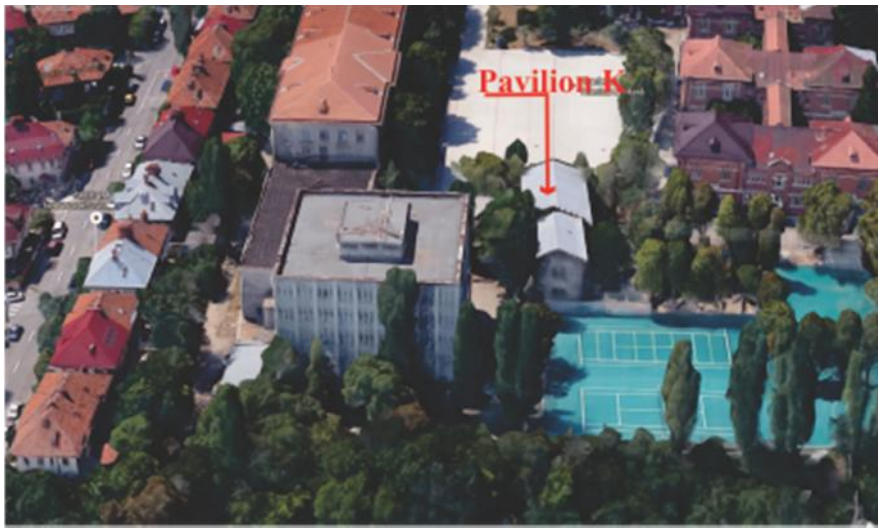

Foto- Academia Tehnică Militară, Bucureşti, arhitect Giulio Magni, vedere aeriană [49]

[48] Sursa: www.googlemaps.com
[49] Sursa: www.googlemaps.com

DECORATIA FATADELOR

Decoraţiile de faţadă potrivit stilului abordat, este efectuat din jocuri de cărămidă pe faţadă. Astfel avem o faţadă din cărămidă rămasă aparentă potrivit gustului şi tehnicilor vremii în care a fost ridicată clădirea, anul 1904. Pe faţadă avem pilaştri angajaţi având ca finisaj o tencuială de culoare gri. Aceştia ies din planul faţadei şi subliniază prezenţa stâlpilor pe verticală şi a grinzilor în partea de sus, la închiderea faţadei către învelitoare. In medalioanele astfel obţinute în planeitatea faţadelor longitudinale plastica este rezolvată prin jocul ingenios şi perfect armonizat printr-o impecabilă execuţie, al amplasării sau poziţionării cărămizilor. Folosindu-se de ferestrele cu inchiderea părţii superioare în arc, poziţionarea cărămizii se va face pe verticală, poziţionată pe cant , urmând arcul ferestrei. Acesta din câte ştim era artificiul specific vremii, pentru a se putea obţine prin această amplasare efectul unui buiandrug, necesar la partea superioară a tâmplariei executată din lemn, după moda vremii. La partea inferioară a ferestrelor, pervazul exterior este obţinut tot din scoaterea în consolă a zidăriei de cărămidă iar imediat sub pervaz, sub forma unor denticuli ce par că îl susţin pervazul, sunt scoase în relief , în exteriorul planului de zidărie câteva piese de cărămidă poziţionate în lung spre exterior şi aşezate pe orizontală. Inchiderea în partea de sus a decoraţiei simple şi cazone, îşi depăşeşte simplitatea prin dantelăria obţinută din îmbinarea a

Foto- Academia Tehnica Militară, Pavilion K (sala de sport),Fatada Principală, arh. Giulio Magni [50]

[50] Sursa:arhiva personală

două-trei rânduri de cărămidă asamblate astfel:

- rândul cel mai de jos, este alcătuit din profilaturi de căramidă sub formă de denticuli.
- rândul intermediar, este obţinut dintr-un brâu continuu, simplu de cărămidă ieşită în consolă poziţionată pe cant, \
- iar efectul obţinut în rândul superior, deasupra brâului, este format dintr- un şir de cărămizi aşezate vertical, în unghi de 45 grade în plan, cu colţurile spre exterior, obţinându-se efectul acela de brâu dantelat din cărămizi juxtapuse.

Se vor observa toate acestea în fotografiile de mai jos.

Foto- Pavilion K - Academia Tehnica Militară, Detaliu intrare, arh. Giulio Magni [51]

Fotografiile ilustrează descrierea de mai sus, exemplificând perfecţiunea realizării şi stadiul am zice impecabil după aproape 112 ani de existenţă.

Aceeaşi tehnică de împărţire a faţadelor este existentă şi pe laturile scurte,obţinută prin sublinierea pilaştrilor angajaţi, verticali, cu finisajul din tencuială în dreptul stâlpilor structurali, a aticului dantelat al cărui desen e realizat din retragerile succesive ale zidăriei până la vârf şi prin prezenţa aceluiaşi finisaj din tencuială gri la soclul clădirii.

[51] Sursa:arhiva personală

Foto- Pavilion K - Academia Tehnica Militară, Intrarea şi Fragment faţadă laterală stânga, arh. Giulio Magni [52]

Medalioanele asftfel formate şi subliniate de alb-griul tencuielii sunt “umplute” de cărămida” aşezată firesc, în poziţie orizontală, plastica de faţadă fiind obţinută o dată de contrastul obţinut prin diferenţa de textură, apoi prin cel al culorii: roşu-cărămiziu şi alb-gri. Simplu, pictural, păstrându-şi acelaşi impact scontat, după un secol.

Se pot observa deteriorările trotuarelor., fisurile din trepte şi la soclu, dar am zice că aproape orice clădire le are după câţiva ani de folosire. Jgheaburile şi burlanele au deasemenea părţi lipsă, sunt desprinse de faţadă în multe locuri, etc.

Cu siguranţă şi tâmplăria are unele probleme fiind cea originală, din lemn, bănuim. Improvizaţiile din dreprul ferestrelor, grilajele metalice, sau cele din dreptul uşii principale care “ ácoperă ” intrarea deranjează şi vor trebui dezafectate în urma reparaţiilor.

[52] Sursa:arhiva personală

Foto- Pavilion K - Academia Tehnica Militară, Faţadă laterală stânga, arh. Giulio Magni [53]

Aticele faţadelor de pe laturile scrute, împrumută din abordările arhitecturi italiene, depăşind puţin prin uşoara ieşire în relief , parcă , timpanele de piatră ale clădirilor din pieţele oraşelor italiene. Până şi din suprafeţele tencuite se scoate un efect , iar bordările “marginale” sunt făcute pe vertical cu cărămidă.

[53] Sursa:arhiva personală

Foto- Pavilion K - Academia Tehnica Militară, Faţadă laterală stânga, arh. Giulio Magni [54]

[54] Sursa:arhiva personală

Detalii ancadramete de ferestre:

Foto- Pavilion K - Academia Tehnica Militară, Faţadă laterală stânga, arh. Giulio Magni [55]

[55] Sursa:arhiva personală

Foto- Pavilion K - Academia Tehnica Militară, Faţadă laterală stânga, arh. Giulio Magni [56]

Foto- Pavilion K - Academia Tehnica Militară, Faţadă laterală stânga, arh. Giulio Magni [57]

In aceste imagini, faţadele sunt mutilate de prezenţa grilajelor improvizate din metal.

[56] Sursa:arhiva personală
[57] Sursa:arhiva personală

Foto- Pavilion K - Academia Tehnica Militară, Faţadă laterală stânga, arh. Giulio Magni [58]

Detaliu de închidere la partea superioară a faţadei, cu bordări profilate pe rei rânduri din cărămidă.

[58] Sursa:arhiva personală

Detaliu de atic

Foto- Pavilion K - Academia Tehnica Militară, Faţadă laterală stânga, arh. Giulio Magni [59]

[59] Sursa:arhiva personală

Foto- Pavilion K - Academia Tehnica Militară, Faţadă laterală stânga, arh. Giulio Magni [60]

SITUAŢIA STRUCTURALĂ ÎN URMA EXPERTIZĂRII TEHNICE A CLĂDIRII

Expertiza tehnică a clădirii s-a întocmit pentru evaluarea situaţiei în vederea consolidării şi a reparației capitale. În acest scop se va avea în vedere aducerea structurii la un grad optim de siguranță în ceea ce priveşte rezistența și stabilitatea structurală şi la un nivel optim de exploatare din punct de vedere funcțional. Construcţia este realizată în anul 1904 şi se va analiza din punct de vedere al rezistenţei şi stabilităţii structurale

Expertiza are ca scop:

[60] Sursa:arhiva personală

1.starea actuală a structurii de rezistenţă;

2.analiza degradărilor elementelor construcției şi a instalațiilor datorate uzurii fizice;

3. propunerea unor condiţii tehnice şi tehnologice pentru realizarea lucrărilor;

4. se va urmări comportarea construcţiei la seism, incluzând şi evaluarea capacităţilor portante actuale.

STAREA ACTUALA A CONSTRUCŢIEI

În conformitate cu normativele în vigoare adâncimea de îngheţ a terenului din zonă este de 80 -90 cm.

În urma studiului geotehnic s-au constat următoarele:

-pereții sunt din zidarie de cărămidă şi au grosimea de 50cm

-fundaţia este una tip talpă din caramidă cu lăţimea de 1.10m

-adâncimea de fundare 1.10m fata de cota terenului sistematizat

-fundaţia este continuă din beton segregat cu lăţimea de 40cm

-adâncimea de fundare este de 90cm faţă de cota terenului amenajat

DESCRIEREA CLĂDIRII

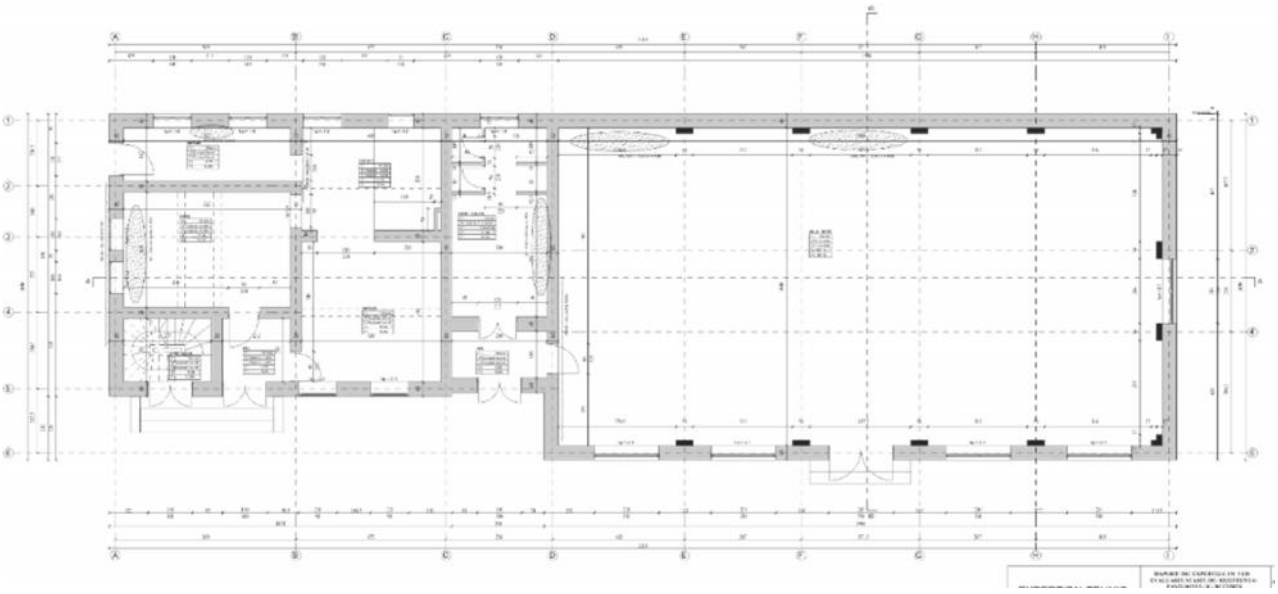

Foto- Pavilion K, plan parter [61]

[61] Sursa: conform releveu, realizat de Gotracam srl.

Structura de rezistenţă a pavilionului K, din cadrul complexului Academiei Tehnice Militare este alcătuită dintr-un Parter + 1Etaj şi se află în Bucureşti, sector 4, în cazarma 1379.

Clădirea este declarată monument istoric şi este inclusă într-un ansamblu monument istoric.

Clădirea a fost realizată în 1904 și nu a fost prevăzută cu măsuri constructive de protecţie antiseismică în acord cu practică actuală. Forma clădirii în plan este dreptunghiulară. Dimensiunile de gabarit ale pavilionului sunt 10.90m x 33.58m.

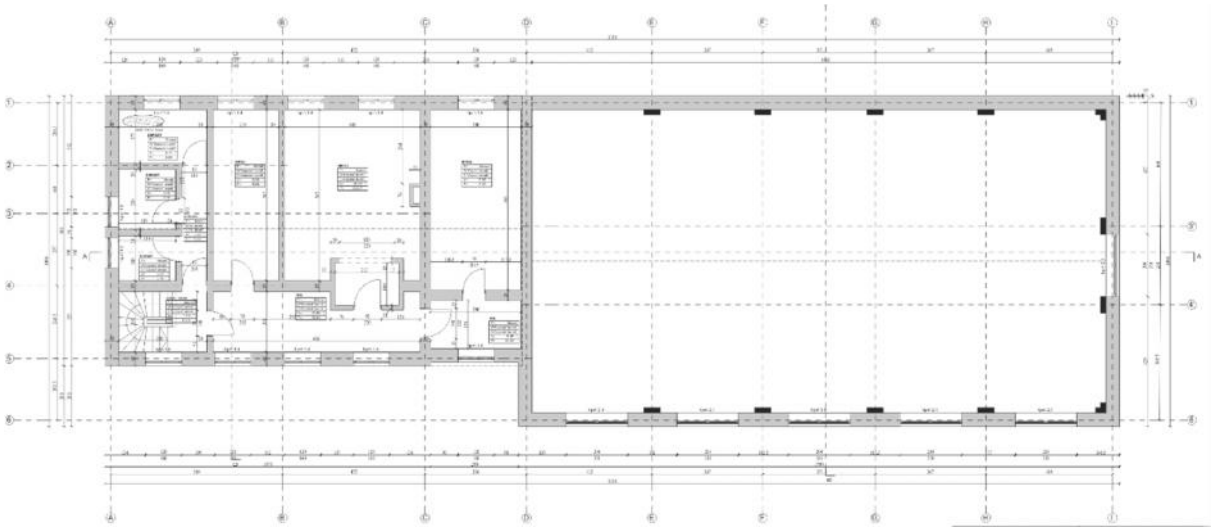

Foto- Pavilion K, plan etaj [62]

Suprafața construită este de S_c=337mp și suprafața desfășurată S_d=457mp.

Regimul de înălțime general al construcției este **Parter + 1Etaj** şi **Parter înalt.**

Clădirea este formata dintr-o zona P+1E pe o lungime de 13.68m și se continuă cu o structură cu un singur nivel până la lungimea totala de 33.58m.

Tipul sistemului structural este alcătuit din:

- structură din zidarie simplă nearmată pe zona P+1E si
- structură cu stâlpi din beton armat și grinzi metalice cu tiranţi la partea inferioară în zona Parter.

Funcţiunea iniţială a Pavilionului K, a fost aceea de sală de sport. Cu siguranţa aceasta a avut în alcătuirea spaţiilor acele fluxuri necesare acestei funcţiuni şi anume spaţiul compus din vestiare şi zona de duşuri ce funcţiona ca un filtru prin care se făcea accesul în spaţiul destinat

[62] Sursa: conform releveu, realizat de Gotracam srl.

sălii de sport propriu-zis. La o analiză mai atentă probabil se vor observa acele uşi existente initial, care au fost zidite, din releveul spaţiului actual nerezultând existenţa acestora.
După afirmaţiile beneficiarului, clădirea va avea destinaţia actuală de clădire folosită pentru depozitare.

Pentru zona P+1E:

-Pereţii de zidărie de la exterior au 37.5cm iar cei de la interior au grosimile de 30 cm şi 15cm.

- Grinzile sunt din beton şi reazemă direct pe pereţii de zidărie. Planşeele sunt din plăci beton armat.

- Acoperişul este unul tip şarpantă din lemn, cu învelitoare din tablă.

Pentru zona Parter:

-Stâlpii de beton armat au secţiunea de 45x50cm. Acoperişul este metalic, cadre metalice cu tiranţi la partea inferioară.

Intre zonele P+1E şi zona parter înalt, la capete sunt pereți din zidarie care depăşesc înălțimea acoperisului sub forma unui atic cu retrageri în trepte, retragerile având dimensiunea unei cărămizi.

Înălțimile de nivel sunt:

- 3.66m la P+1E
- la clădirea parter 7.94m.

  Înălțimea la coama este 9.06m.

Fundaţiile sunt unele izolate sub stâlpi și continue sub pereți.

Numărul **de niveluri existent**: Parter+1Etaj şi Parter înalt;

Funcțiunea: este cea de depozit;

Tipul structurii: structura este alcătuită din zidărie simplă nearmată pe zona P+1E şi structură cu stâlpi din beton armat și grinzi metalice cu tiranţi la partea inferioară pe zona Parter;

F**inisajele**: tencuieli aplicate pe pereţi;

Acoperişul: este unul de tip şarpantă din lemn, cu învelitoare din tablă pe zona P+1E şi unul metalic, cadre metalice cu tiranţi la partea inferioară pe zona Parter înalt;

DESCRIEREA STĂRII ACTUALE A CONSTRUCŢIEI

Stadiul actual al clădirii monument istoric Pavilion K :

Tencuiala de pe pereții exteriori este afectată din cauza vechimii și a lipsei de întreținere. Este căzută în unele locuri de pe pereții de închidere din zidărie și de pe stâlpi.

Tencuiala este de asemeni afectată şi de umiditate.

Pereții exteriori și interiori prezintă unele fisuri la interfața cu elementele de beton și fisuri înclinate.

Tencuiala este degradată la interior pe mulți dintre pereți și de asemeni pe tavan din cauza umezelii și a neîntreținerii, iar în unele locuri este căzută.

Planşeele prezintă infiltrații cu apă și degradări din această cauză.

Acoperişul este degradat, învelitoarea fiind ruginită în multe locuri.

Trotuarele din beton prezintă fisuri şi crăpături locale.

Burlanele şi jgheaburile sunt degradate, rupte în unele locuri și lipsesc pe unele zone.

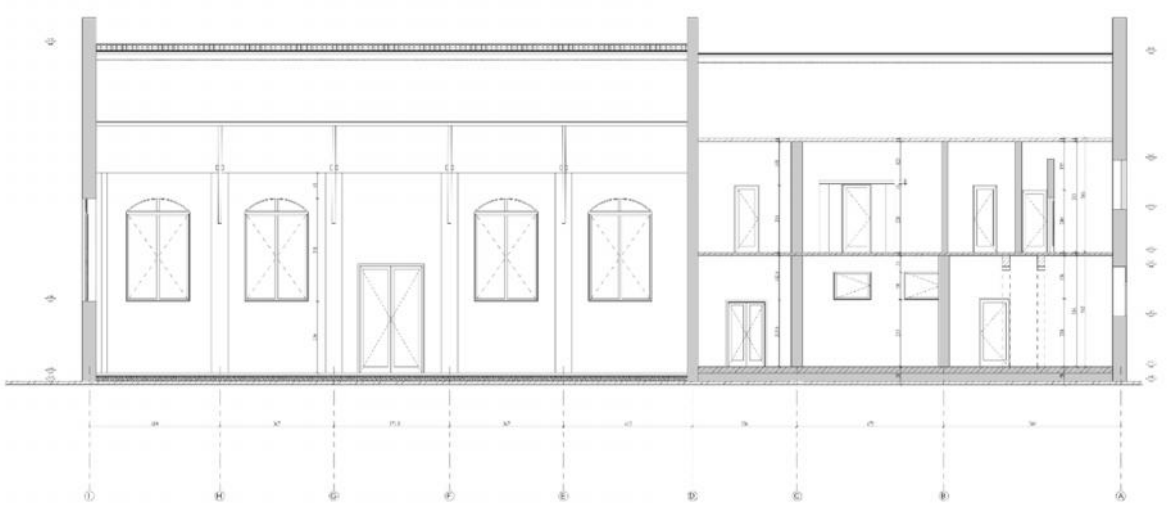

Foto- Pavilion K, secţiune longitudinală [63]

[63] Sursa: conform releveu, realizat de Gotracam srl.

LUCRĂRILE DE INTERVENŢIE LA STRUCTURA CLADIRII

Măsurile propuse sunt următoarele:

Se vor curăţa rosturile dintre cărămizile zidăriei din 40cm în 40cm, în care se introduc armaturi la toți pereții, cu excepţia fatadelor exterioare.

Pentru structura de zidărie (P+1E): se realizează o cămăşuială cu grosimea de minim 5cm de tip beton torcretat pe pereții de pe contur, numai pe fata interioara la toate nivelele și pentru peretele de pe axul D pe ambele feţe la toate nivelele. Cămăşuiala se armează cu armaturi şi va fi conectată cu peretele din zidărie cu ajutorul unor crose metalice.

Pentru structura cu stâlpi din beton armat (Parter înalt): se realizează o cămăşuială cu grosimea de minim 10cm de tip beton pe pereții de pe contur intre stalpi, numai pe faţa interioară şi pe conturul stâlpilor din beton pe faţa interioară. Cămaşuiala se armează şi va fi conectată cu peretele din zidărie cu ajutorul unor crose metalice fiind conectată cu stâlpii din beton cu bare orizontale de armatură

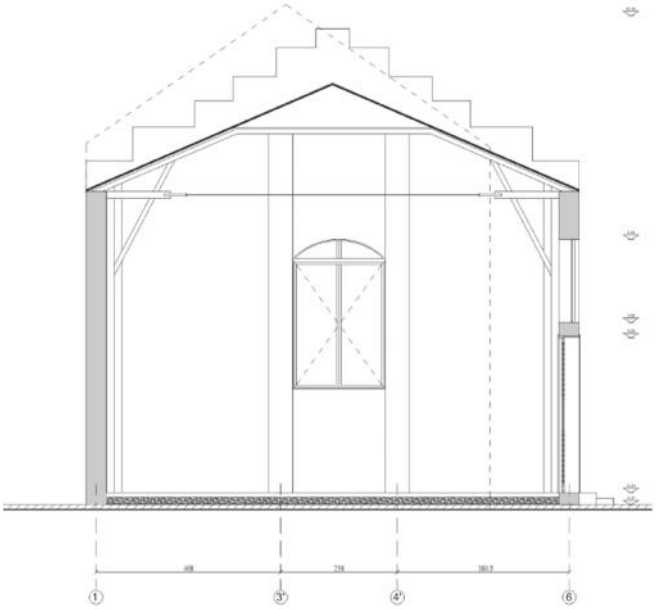

Foto- Pavilion K, secţiune transversală[64]

[64] Sursa: conform releveu, realizat de Gotracam srl.

Cămășuiala va porni de la fundații și va avea o fundație proprie cu lățimea de minim 30cm. Fundația nouă va fi legată de fundația existentă cu bare de armătură în formă de L, fixate cu ancore chimice;

Se vor reface tencuielile pereților și ale planşeelor de la interior cu o tencuială armată cu fibră de sticlă.

Se vor repara fisurile din pereți .

Pereții de zidărie fisurați puternic se vor desface și rezidi.

Se repară elementele de beton armat care au acoperirea cu beton degradată și fisurată

Se vor repara tencuielile exterioare, se vor reface şi repara ornamentele. Aspectul final al reparațiilor fatadelor exterioare va trebui să fie unul în concordanţă cu aspectul original, culorile folosite să semene cu cele originale;

Se va repara acoperişul prin refacerea invelitorii şi a protecţiei anticorozive a elementelor metalice. Se inspectează şi repară elementele de lemn degradate prin înlocuire sau dublare.

Se înlocuiesc jgeaburile și burlanele degradate.

Se refac trotuarele cu aplicarea de bitum la rostul cu pereții.

Se înlocuiesc ferestrele și uşile degradate.

INTOCMIT: **VERIFICATOR ATESTAT MCC:**

dr.arh. Raluca Diaconescu **Prof.univ.Em. Dr.arh. Adriana MATEI**

Bibliografie:

CINÀ, Giuseppe**,** *Bucureşti de la sat la metropolă, identitate urbană şi noi tendinţe,* editura Capitel, Bucureşti, 2010

CONSTANTIN, Paul, *Dicţionar universal al arhitecţilor*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986.

KISILEWICZ, Ileana, *Contribuţia italiană în arhitectura românească*, edit. Fundaţia România de Mâine, Bucureşti, 2009

Povestea caselor, editura Simetria, Bucureşti, 2000

NEMTEANU, Ruxandra, Vila în stil neoromânesc, Expresia căutărilor unui model autohton în locuinţa individual urbană, editura Simetria, Bucureşti, 2014

SOCOLESCU, Toma T., *Fresca arhitecţilor care au lucrat în România în epoca modernă: 1800-1925*, Editura Caligraf Design, Bucureşti, 2004

SOCOLESCU, Toma T., *Amintiri*, Editura Caligraf Design, Bucureşti, 2004
VASILESCU, Sorin, *Aritectura italiei fasciste*, editura Fundaţiei Arhitext design, Bucureşti, 2011

Spaţiul modernităţii româneşti 1906-1947, Editura Fundaţiei Arhitext design, Bucureşti, 2011

Lucrări de doctorat:

CROITORU, Mariana, *Arhitectura de interior în România, O istorie din prima jumătate a secolului XX*, Universitatea de Arhitectură şi Urbanism "Ion Mincu", 2012, îndrumător: Prof.dr.arh.Sorin Vasilescu

ZBÎRNEA (Kisilewcz), Ileana, *Contribuţia italiană la dezvoltarea arhitecturii în spaţiul românesc*, Universitatea de Arhitectură şi Urbanism "Ion Mincu", 2009, îndrumător: Prof.dr.arh.Mihail Caffé

Site-uri:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_monumentelor_istorice_din_Bucure%C8%99ti,_sector_5

http://www.e-architecture.ro/fisa.php?id=609

https://books.google.ro/books?id=fkPuCAAAQBAJ&printsec=frontcover&hl=ro#v=onepage&q&f=false

http://www.pub.incd.ro/PP/Arhiva/ATUAC01-08L.pdf

http://www.bucurestiivechisinoi.ro/2010/12/casa-elie-radu-arhitect-giulio-magni-2/

http://www.simplybucharest.ro/?p=7138

http://www.e-architecture.ro/istoria_arhitecturii3.php

http://www.archi-web.com/uar/2222.htm
https://www.academia.edu/9227103/Francois_Charnoux
https://es.scribd.com/doc/225758671/Istoria-Arhitecturii-Moderne
http://www.mta.ro/
http://www.orizonturiculturale.ro/ro_intalniri_Sorin-Vasilescu-interviu.html
http://www.arvha.org/sitescd/art_nouveau/ROM/BUCAREST/buildings/building_615.htm
http://bucurestiinoisivechi.blogspot.ro/2009/08/casa-elie-radu-arhitect-giulio-magni.html